

Libris .RO

Respect pentru oameni și JENNIFER L. ARMENTROUT

ORIGIN

Seria LUX • Cartea a patra

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

CAPITOLUL 1

KATY

Iar simțeam că ard. Era mai rău decât atunci când fusesem bolnavă din cauza mutației sau decât atunci când îmi pulverizaseră onix în față. Celulele mutante din corpul meu se agitău în interior de parcă ar fi vrut să-și facă loc să iasă afară. Poate chiar asta făceau. Aveam impresia că sunt o rană deschisă. Pe obraji se adunase un fel de umezeală.

Erau lacrimi, mi-am dat eu seama în cele din urmă.

Lacrimi de durere și de furie – o furie așa de puternică, încât o simțeam în gură ca și cum ar fi fost sânge. Sau poate chiar era sânge. Poate că mă înecam în propriul meu sânge.

Amintirile mele din momentele care au urmat închiderii ușilor erau cețoase. Cuvintele de despărțire pe care mi le spusese Daemon mă chinuiau. *Te iubesc, Kat. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna te voi iubi.* Apoi se auzise un șuierat și ușile s-au închis, iar eu am rămas cu arumii.

Cred că au vrut să mă înghită.

Respect **S**-a făcut totul negru în fața mea, și apoi m-am trezit în lumea asta, unde era dureros și să respir. Amintirea vocii lui, a cuvintelor lui, parcă îmi mai alina suferința. Dar apoi mi-am amintit de zâmbetul lui Blake, de dinainte de a pleca, atunci când ținea în mână lăntșorul cu opal – lăntșorul meu cu opal; cel pe care Daemon mi-l dăduse chiar înainte să pornească alarma și să se închidă ușile – iar furia mea s-a aprins din nou. Fusesem prinsă și nu știam dacă Daemon reușise să scape împreună cu ceilalți.

Nu știam nimic.

M-am forțat să deschid ochii. Am clipit des din cauza luminii puternice care se revărsa asupra mea. Preț de o clipă, nu am văzut nimic din cauza strălucirii. Toate lucrurile din jur aveau un halou. Dar în final mi s-a limpezit privirea și am reușit să disting deasupra luminilor tavanul alb.

— Bun. Te-ai trezit.

Cu tot zvâcnetul care îmi ardea carnea, corpul meu s-a înscordat la auzul vocii unui bărbat necunoscut. Am încercat să mă uit în direcția din care venea vocea, dar durerea m-a făcut să mă crispez, degetele mi s-au strâns. Nu puteam să-mi mișc gâtul, nici mâinile, nici picioarele.

Groaza mi-a înghețat venele. Eram legată cu benzi de onix, de gât, de încheieturile mâinilor și ale picioarelor, imobilizată. M-a cuprins panica și n-am mai avut aer. Mi-am amintit de vânățile pe care le văzuse Dawson la gâtul lui Beth. Un fior de revoltă și groază m-a făcut să mă cutremur.

S-au auzit niște pași apropiindu-se, apoi în fața mea a apărut o față, aplecată spre mine, acoperind lumina. Era un bărbat mai în vârstă, poate spre cincizeci de ani, cu părul negru presărat cu fire argintii, tuns scurt. Purta o uniformă militară verde-închis. Deasupra buzunarului stâng al vestonului erau trei rânduri de trese, iar pe buzunarul drept un vultur cu

Respirațiile deschise. Chiar și cu mintea mea încețoșată și confuză, mi-am dat seama că tipul ăsta era probabil cineva important.

— Cum te simți? m-a întrebat el cu o voce neutră.

Am clipit încet, întrebându-mă dacă omul ăsta vorbește serios.

— Toate... mă dor toate, am hârâit eu.

— E din cauza benzilor, dar presupun că știi asta. A făcut un gest spre ceva sau cineva din spatele lui. A trebuit să ne luăm niște măsuri de precauție când te-am transportat.

Când m-au transportat? Bătăile inimii mele s-au accelerat și mă uitam cu groază la el. Unde naiba eram? Nu eram tot la Mount Weather?

— Eu sunt sergentul Jason Dasher. O să te eliberez, ca să putem vorbi și să fii examinată. Vezi punctele alea negre din tavan? m-a întrebat el.

I-am urmărit privirea și apoi am distins acolo niște puncte abia vizibile.

— E un amestec de diamant și onix. Știi și tu ce poate face onixul, iar dacă încerci să te lupți cu noi, camera asta o să se umple de onix. Oricât de multă rezistență ai fi dobândit până acum, aici nu te-ar ajuta.

Toată camera? La Mount Weather nu fusese decât o pulverizare în față. Nu un șuvoi neîntrerupt.

— Știai că diamantele au cel mai mare grad de refracție a luminii? Chiar dacă nu are un efect la fel de dureros ca al onixului, atunci când se găsește în cantitate destul de mare și se folosește și onixul, diamantul poate imobiliza un luxen, fiindcă nu îi mai permite să acceseze Sursa. Același efect îl va avea și asupra ta.

E bine de știut.

— Camera e dotată cu onix ca măsură de precauție, a continuat el, iar ochii lui căprui-închis s-au ațintit iar asupra mea. În cazul în care tu ai reuși cumva să accesezi Sursa și ai ataca

Respectiv vreun membru al echipei mele. Cu hibrizii, nu știi niciodată cât de dezvoltate le sunt abilitățile.

În clipa asta nu cred că eram în stare nici să stau în fund fără să fiu ajutată, darămite să mai fac pe ninja cu cineva.

— Ai înțeles? A ridicat bărbia, așteptându-mi răspunsul. Nu vrem să-ți facem rău, dar dacă pui probleme, o să te neutralizăm. Ai înțeles, Katy?

Nu voiam să răspund, dar în același timp voiam să scap odată de benzile de onix.

— Da.

— Bun. A zâmbit, dar era un zâmbet formal și nu foarte prietenos. Nu vrem să te doară. Daedalus nu și-a propus asta. Departamentele de noi gândul ăsta. Poate nu-ți vine să crezi acum, dar sperăm că o să ajungi să înțelegi ce vrem noi. Să știi și tu adevărul despre cine sunt luxenii și cine suntem noi în realitate.

— E cam greu să... cred ceva acum.

Sergentul Dasher a părut că înțelege ce vreau să spun, apoi s-a întins și a pipăit ceva sub masa rece. S-a auzit un declic puternic și benzile s-au desprins, eliberându-mi gâtul și încheieturile.

Am respirat întretăiat și am încercat să ridic brațul care îmi tremura. Porțiunile întregi din corp erau fie amortite, fie ultra-sensibile.

Mi-a pus mâna pe braț și eu am tresărit.

— Nu-ți fac niciun rău, a spus. O să te ajut să te ridici.

Având în vedere că nu prea puteam să-mi controlez membrele tremurânde, nu eram în măsură să refuz. Sergentul m-a ridicat în fund în câteva secunde. M-am prins cu mâinile de marginea mesei, ca să-mi mențin echilibrul, și am respirat adânc de vreo câteva ori. Capul îmi atârna de gât ca un tăiețel în furculiță, iar părul alunecase într-o parte și alta, împiedicându-mă să mai văd ceva în jur.

— Probabil că o să fii puțin amețită. O să treacă.

Respectiv Când am ridicat capul, am văzut un bărbat scund și chel, îmbrăcat în halat alb, care stătea lângă o ușă neagră, așa de lucioasă, încât reflecta toată camera. Omul avea în mână un pahar de carton și ceva care semăna cu o cătușă.

Mi-am mutat încet privirea spre capătul celălalt al camerei. Mi se părea că seamănă cu un cabinet medical ciudat, garnisit cu măsuțe pline de instrumente, dulapuri și furtunuri negre prinse de pereți.

Când sergentul i-a făcut semn să se apropie, bărbatul în halat a venit lângă mine și mi-a pus cu grijă paharul la gură. Am băut cu lăcomie. Răceala apei îmi alina puțin usturimea din gât, dar am băut prea repede, m-am înecat și am început să tușesc tare și dureros.

— Eu sunt Roth, unul dintre doctorii de la baza asta. A pus deoparte paharul și a băgat mâna în halat, de unde a scos un stetoscop. Vreau să-ți ascult inima, bine? Apoi o să-ți iau tensiunea.

Am tresărit puțin când am simțit pe piept răceala stetoscopului.

Apoi l-a pus pe spate.

— Respiră adânc.

Am respirat, apoi mi-a spus să mai respir o dată.

— Bine. Acum întinde brațul.

Am întins brațul și am observat imediat cercul roșu din jurul încheieturii. La fel era și la cealaltă mână. Am înghițit în sec și m-am uitat în altă parte, gata să o iau razna, mai ales după ce am văzut privirea sergentului. Nu era ostilă, dar era absolut străină. Eram complet singură – cu niște necunoscuți care știau cine sunt și care mă țineau captivă cu un anumit scop.

Tensiunea mea probabil că era până la tavan, fiindcă simțeam cum îmi bubuie sângele prin vene, iar apăsarea pe care o simțeam în piept nu putea să fie un lucru bun. După ce

Respe manșonul de la tensiometru s-a relaxat, am respirat adânc de câteva ori, apoi am trecut la atac:

— Unde sunt?

Sergentul Dasher și-a dus mâinile la spate.

— Ești în Nevada.

M-am holbat la el și parcă pereții – albi complet, cu excepția acelor puncte negre – s-au înghesuit în jurul meu.

— Nevada? Asta e... exact în partea cealaltă a țării. E un alt fus orar.

Tăcere.

Apoi am avut revelația. Mi-a scăpat un hohot gătuț de răs.

— Zona 51?

Iarăși tăcere, de parcă nu ar fi putut confirma existența unui asemenea loc. Nenorocita Zonă 51. Nu știam dacă ar trebui să râd sau să plâng.

Doctorul Roth mi-a scos manșonul tensiometrului.

— Tensiunea e puțin cam mare, dar era de așteptat. Aș vrea să fac un control mai amănunțit.

Mi-au trecut o clipă prin minte instrumente și proceduri oribile. Am coborât repede de pe masă și m-am îndepărtat de cei doi bărbați, dar de-abia puteam să stau în picioare.

— Nu, nu poți să faci asta. Nu poți...

— Putem, m-a întrerupt sergentul Dasher. Legea USA PATRIOT¹ ne permite să reținem, să relocăm și să închidem pe oricine poate amenința securitatea națională, fiindă umană sau nu.

¹ Lege votată de Congresul SUA și semnată de președintele George W. Bush în 2001, care reprezintă un acronim pentru *Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001* (Legea pentru unirea și întărirea Americii prin asigurarea instrumentelor potrivite pentru interceptarea și obstrucționarea terorismului) (n. red.).

— Ce? M-am lovit cu spatele de perete. Nu sunt un terorist.

— Dar ești o amenințare, a răspuns el. Sperăm să schimbăm asta, dar, după cum observi, dreptul tău la libertate a fost anulat din clipa în care ai suferit mutația.

Mi s-au înmuiat picioarele și am alunecat pe perete, după care am căzut tare pe podea.

— Nu pot...

Creierul meu nu voia să proceseze nimic din ce auzea.

— Mama mea...

Sergentul nu a spus nimic.

Mama mea... o, Doamne, mama mea o să înnebunească. Va fi panicată și devastată. Nu va putea niciodată să-și revină.

Mi-am apăsât fruntea cu palmele și am strâns tare din ochi.

— Nu e corect.

— Ce credeai tu că o să se întâmple? m-a întrebat Dasher.

Am deschis ochii, respirația mea era iar precipitată.

— Când ai pătruns într-o unitate guvernamentală, ai crezut că o să ieși de acolo liniștită și totul o să fie bine? Că nu vei suporta nicio consecință a acțiunii tale? S-a aplecat spre mine: Sau că o gașcă de copii, extraterestri sau hibridi, o să reușească să ajungă până unde ați ajuns voi, fără permisiunea noastră?

Răceala lui parcă se revărsa peste mine. Bună întrebare. Ce am crezut noi? Bănuiserăm că poate să fie o capcană. Eu, practic, mă și pregătisem pentru așa ceva, dar nu am putut să nu riscăm, nu am putut s-o lăsăm pe Beth să putrezească acolo. Niciunul dintre noi n-ar fi fost în stare să facă asta.

M-am uitat în sus, la el.

— Ce s-a întâmplat cu... cu ceilalți?

— Au scăpat.

M-am simțit cuprinsă de ușurare. Cel puțin Daemon nu era închis pe undeva. Asta mă mai alina puțin.

— Nu aveam nevoie decât de unul dintre voi, să-ți spun drept. De tine sau de cel care ți-a provocat mutația. Avându-te pe tine, îl vom atrage și pe acela. A făcut o pauză, apoi a continuat: În momentul ăsta, Daemon Black a dispărut de pe radarul nostru, dar suntem siguri că nu va fi așa multă vreme. Am aflat din studiile noastre că legătura dintre un luxen și un mutant este deosebit de puternică, mai ales cea dintre un bărbat și o femeie. Și, din observațiile noastre, voi doi sunteți extrem de... apropiați.

Da, ușurarea mea s-a dus pe apa sâmbetei și m-a cuprins groaza. Nu mai avea rost să mă prefac. Nu știu ce încerca el să-mi spună, dar eu nu aveam de gând să recunosc că e vorba despre Daemon. *Niciodată.*

— Știu că ești speriată și furioasă.

— Da, foarte speriată și foarte furioasă.

— E de înțeles. Nu suntem chiar așa de răi cum crezi tu, Katy. Aveam tot dreptul să folosim metode letale atunci când v-am prins. Puteam să-ți ucidem toți prietenii. Nu am făcut-o... S-a ridicat iar, cu mâinile la spate. O să-ți dai seama că nu noi suntem dușmanii tăi.

Nu sunt ei dușmanii mei? Ba *ei* erau dușmanii – niște dușmani mai răi decât o ceată întregă de arumi – fiindcă aveau *un întreg guvern* în spate. Fiindcă își permiteau să captureze pe cine voiau ei și să-l ia de lângă familie, de lângă prieteni, să îi distrugă întreaga lui viață și să nu pățească nimic din cauza asta.

Eram terminată.

Când am început să realizez, în sfârșit, toată situația, determinarea mea chinuită de a-mi păstra calmul a început să cedeze, până când m-am prăbușit cu totul. M-a cuprins o groază fără margini, care s-a transformat în panică și un val de emoții haotice alimentate de adrenalină. Instinctul a început să

Respirație acționeze = un instinct pe care nu îl aveam din naștere, ci apăruse în momentul în care mă vindecase Daemon.

Am țâșnit în picioare. Mușchii au protestat de durere și am amețit din cauza mișcării bruște, dar am rămas în picioare. Doctorul s-a dat la o parte și s-a lipit de perete, cu fața palidă. Sergentul nici măcar n-a clipit. Nu se temea de figurile mele.

Ar fi trebuit să-mi fie ușor să accesez Sursa, dat fiind violența emoțiilor pe care le simțeam – dar n-am avut amețeala aceea de carusel și nici măcar energia statică pe care o simțeam în mod normal pe piele.

N-am simțit nimic.

Printre norii de oroare și panică ce îmi încețoșau gândurile, am reușit să strecur și puțină realitate și mi-am amintit că aici nu pot accesa Sursa.

— Doctore? a făcut sergentul.

Aveam nevoie de o armă, și am fugit pe lângă el spre măsura cu instrumente. Nu știam ce aș face dacă aș reuși să ies din camera asta. Ușile erau probabil încuiate. Nu gândeam mai departe de clipa de față. Trebuia să ies de acolo. Acum.

Până să ajung la tava cu instrumente, doctorul a lovit cu palma în perete. A urmat un zgomot oribil, de aer eliberat cu pufăituri. Altceva nu s-a mai auzit. Nu mirosea a nimic. Consistența aerului nu s-a schimbat.

Dar găurelele acelea din tavan și din pereți eliberaseră vapori de onix și nu aveam nicio scăpare. M-a înecat groaza. Respirația mi s-a oprit la jumătate, fiindcă am simțit în vârful capului o durere ascuțită care se propaga în tot corpul. De parcă fusesem stropită cu benzină și apoi luasem foc, iar focul îmi ardea toată pielea. Mi-au cedat picioarele și am căzut în genunchi pe podea. Onixul din aer îmi ardea gâtul și plămâni.

Respectiv M-am ghemuit la pământ, încercând inutil să mă agăț de podea, cu gura deschisă într-un urlet mut. Corpul îmi era cuprins de spasme necontrolate, pe măsură ce onixul îmi invada celulele. Nu se mai termina. Nu era nicio speranță că focul avea să fie stins de vreo mișcare inteligentă de-a lui Daemon, și am început să-l strig mut, iar și iar, dar nu mi-a răspuns.

Nu era și nu va mai fi altceva decât durere.

DAEMON

Treizeci și una de ore, patruzeci și două de minute și douăzeci de secunde au trecut din clipa în care ușile s-au închis, despărțind-o pe Kat de mine. Treizeci și una de ore, patruzeci și două de minute și zece secunde de când am văzut-o ultima oară. De treizeci și una de ore și patruzeci și unu de minute Kat era în mâna celor de la Daedalus.

Fiecare secundă, fiecare minut și fiecare oră care a trecut m-a scos din minți.

Mă închiseseră într-un fel de baracă, o celulă, de fapt, dotată cu toate porcăriile care ar fi putut să termine un luxen, dar asta nu avea cum să mă oprească. Am aruncat în altă galaxie și ușa, și pe luxenul care mă păzea. O furie surdă mă cuprinsese și mă ardea pe interior în timp ce acceleram; am trecut pe lângă șirurile de barăci, ferindu-mă de grupul de case, și m-am dus direct spre copacii care înconjurau comunitatea ascunsă a luxenilor de sub poalele Stâncilor Seneca. Când eram la jumătatea drumului, am zărit o ceață albă venind în viteză după mine.

Aveau de gând să mă oprească? Nu prea cred.